

søgt at ordne den, vilde der neppe være sket hverken Offentliggørelse af de paagældendes Navne eller Paatale her af Sagen, men da det har vist sig, at den højtærede Minister ikke har formaaet at øve nogen Indflydelse paa dette Forhold, og da de paagældende Underofficerer ikke have generet sig ved at arbejde under Strejken og modarbejde fattige Mænd og Kvinder, der skulle leve af deres Hænders Gerning, har man heller ikke fra den anden Side ment længere at burde tilbageholde denne Sag, men at burde skride til at offentliggøre Navnene paa disse militære Befalingsmænd sammen med Navnene paa de øvrige Individer, der modarbejder deres Kollegers Interesse under den paagældende Arbejdsstandsning. Disse Militærpersoner, som ikke senere sig for den Gerning, de have udøvet mod Arbejderne, generede sig dog, da deres Navne bleve offentliggjorte, og anlagde Sag mod Tobaksarbejdernes Forretningsfører. Det forekommer mig, at der var og fremdeles er Anledning for den højtærede Minister til at skride ind overfor de Forhold, som her ere raadende, og som ikke tjene Militæretaten til Ære. Det forekommer mig, at den højtærede Forsvarsminister i det mindste passende kunde skride ind nu, da der er Tale om at forhøje Underofficerernes Lønninger. Naar der skal gives en Lønningsforhøjelse til Underofficererne, forekommer det mig dog, at man samtidig kunde stille den Fordring til dem, at de ikke modarbejde civile Arbejdere, at de, hvis de paatage sig civilt Arbejde, ikke arbejde for en lavere Løn end den, der er fastsat ved Overenskomst mellem Fabrikkerne og Arbejderne i de paagældende Fag, i hvilke de søge deres Gerning. Smudskonkurrence som den, der har fundet Sted fra militær Side i Viborg, burde dog forhindres, og jeg haaber, at den ærede Forsvarsminister vil kunne indse det berettigede i denne Fordring og vil være med til at forhindre, at det gentager sig i Fremtiden, og navnlig forhindre det, naar man nu skal til at beskæftige sig med en ikke uvæsentlig Lønforhøjelse for de paagældende Militærpersoner. I alle Tilfælde forventes det ganske sikkert fra Tobaksarbejdernes Side, at den ærede Forsvarsminister vil skride ind, naar Strejken en Gang sluttet. Forsvarsministeren har nemlig, saa vidt jeg ved, erklæret, at saa længe der var Strejke, vilde han ikke blande sig i Forholdet. Tobaksarbejderne haabe derfor, at Ministeren i det mindste vil skride ind, naar Strejken

sluttet, hvad enten Resultatet bliver det ene eller det andet, og saa vil søge at give Underofficererne et Tilhold om i Fremtiden ikke at arbejde under den Løn, som er godkendt i det paagældende Fag.

Jeg skal dernæst tillade mig at gøre et Par Bemærkninger om Jernbanefunktionærerne. Der hersker naturligvis Glæde over det Forslag til Lønningsforhøjelser for Statsbanefunktionærerne, som er forelagt. Det forekommer mig imidlertid, at vi bør yde vor Medvirkning ikke alene til, at denne Lønreform kommer Statsbanefunktionærerne til gode, men ogsaa til, hvis det paa nogen Maade er muligt, at den kommer de saakaldte private Jernbaners Funktionærer til gode og yder dem en Haandsrækning til Forbedring af deres Kaar. Det er jo saadan, at Staten giver Koncessioner til disse private Jernbaner og ved sin Kommissarius har Tilsyn med Driften af de private Baner. Jeg antager da, at det maatte være muligt at paavirke Kommissarius til at skaffe Privatbanefunktionærerne lidt bedre Lønninger. Ved Privatbanerne findes der meget lave Lønninger, skønt Tjenesten der vel er lige saa ansvarsfuld som ved Statsbanerne. Det forekommer mig, at de Lønninger, der nu bydes Privatbanernes Funktionærer, ere saa uanstændig lave og navnlig ville blive det i Forhold til de Lønninger, man nu agter at indføre for Statsbanefunktionærerne, at der for Staten er Grund til at sige til Kommissarius: Sørg for, at Lønningerne for Funktionærerne ved de private Jernbaner blive højnede, saa at de komme nogenlunde i Forhold til Statsbanefunktionærernes Løn. Jeg nævner i Forbigaaende, at Begyndelseslønningerne ved den østsjællandske Jernbane for adskillige af Funktionærernes Vedkommende ere nede paa en 600 til 700 Kr., medens Konduktører faa 800 til 900 Kr., og der findes der Folk, der nu ere Togførere, og som efter 30 Aars Tjeneste ikke ere naaede højere end til en Løn af 1,100 Kr. Den ærede Trafikminister vil dog nok kunne give Kommissarius en Paamindelse i denne Retning. Det paastaas nemlig, at Kommissarius, i hvert Fald i et enkelt Tilfælde, skal have modsat sig nogenlunde ordentlige Lønninger til Privatbanernes Funktionærer, og det forekommer mig, at Kommissarius ikke burde gaa den Vej, men at det var mere passende, om Statens tilsynshavende gik den anden Vej og skaffede anstændige Lønninger til de Folk, der til en vis Grad ere undergivne hans Tilsyn i deres Tjeneste ved de private Baner. Det tiltrænges haardt